

онзи селски дворъ. Толкова другъ, остарѣлъ, увѣхналъ се усѣщаше той сега.

Младиятъ човѣкъ въздъхна уморено и вдигна очи къмъ небето. Деньтъ угасваше — мекъ, прозраченъ, божествено-прекрасенъ, и безучастенъ день. Едно усмихнато равнодушие лѣхаше отъ зеленикавото вечерно небе. И тая далечна, непостижима красота, стопена въ пространството, нѣмаше нищо общо съ земята, съ нѣщата, съ хората, и съ неговитѣ собствени, объркани и настрѣхнали мисли.

Край градинката безшумно се плѣзна елегантенъ, освѣтенъ отъжтре автомобилъ. Нѣкаква дама бързо мина по пѣсъчната пжтека, спрѣ на тротоара, за да начерви устнитѣ си, и изчезна. Далечъ, военна музика забумтѣ, отдалечи се, заглѣхна. Каква неизразима нѣжностъ изпълваше тая майска вечеръ! А тамъ нѣкъде се давѣха въ калъ, въ нѣмотия, въ злодеяния, тамъ виеха и сега обезчовѣчени деца... Това бѣ то, животътъ.

Той погледна своитѣ блѣдни, чисти ржце. И веднага, предъ очитѣ му се мѣрна прѣстено-жълтия тилъ, съ оредѣли коси на покойника, двата пробити цар-